

Jill Shalvis

Liefde binnen handbereik

Vertaling Maaïke van der Rijst

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 Jill Shalvis

Oorspronkelijke titel: *The Friendship Pact*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2023 HarperCollins Holland

Vertaling: Maaïke van der Rijst

Omslagontwerp: HarperCollins Holland

Omslagbeeld: © Harlequin Enterprises ULC

Zetwerk: Mat-Zet B.V.

Druk: CPI Black Print, Barcelona, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 2036 5

ISBN 978 94 025 6287 3 (e-book)

NUR 302

Eerste druk in deze editie april 2026

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Het grootste gedeelte van haar jeugd had Tae Holmes alleen maar volwassen willen zijn, maar nu wist ze dat volwassenheid zwaar werd overschat. Zoals deze avond. Ze had alles tot in de puntjes voorbereid, en toch was alles totaal in de soep gelopen.

Dus deed ze wat alle vrouwen in de familie Holmes deden wanneer ze met een ramp geconfronteerd werden, iets waar ze helaas veel ervaring mee had. Ze deed of er niets aan de hand was. Met geheven hoofd schreed ze door de lobby van het chique hotel, alsof de hele tent van haar was. Het zeurende stemmetje van het emomeisje dat ze als tiener ooit geweest was, duwde ze ver weg. Want dit ging niet om haar. Het ging erom dat ze haar net opgerichte evenementenbureau tot een succes zou maken, te beginnen met het liefdadigheidsbal dat ze deze avond voor haar grootste klant had georganiseerd.

Terwijl ze haar weg zocht tussen de mensen die na het diner en de veiling in de lobby waren blijven hangen, zette ze een zelfbewuste glimlach op. Niemand zou denken dat ze bang was dat ze elk moment haar nek kon breken op die palen van hakken. Of dat haar knot steeds wiebelde en dreigde te ontsnappen aan de haarspelden die hem samenhiielden. Ze voelde zich als een klein meisje op een verkleedfeestje.

Haar blik viel op een man die bij de torenhoge rotsfontein midden in de lobby stond, en haar geforceerde glimlach bevroor. Het was dezelfde vent met wie ze vorige week een heel ongemakkelijke eerste – en laatste – date had gehad. Michael

Huppeldepup. Ze wist zeker dat de beslissing om elkaar niet weer te zien wederzijds was geweest, dus wat deed hij hier?

Toen hij zijn hoofd naar haar omdraaide, dook ze snel weg achter een van de vele coniferen die in de lobby stonden, en ze probeerde het met haar karma op een akkoordje te gooien. *Ik deug, oké? Ik probeer te recyclen. Ik geef vijftien dollar per maand aan een olifantenweeshuis in Afrika. Ik –*

‘Tae?’

Ze kneep haar ogen stijf dicht, alsof ze daardoor zou verdwijnen. Ze was met hem op stap gegaan omdat ze, stom genoeg, haar moeder een belofte had gedaan. Ze zouden allebei weer gaan daten omdat ze allebei zwaar behoefte hadden aan een beetje lol in hun leven. Van lol kwam namelijk niet veel terecht nu ze zo hard werkte en ervoor moest zorgen dat ze een dak boven haar hoofd hield.

‘Je bent het echt.’

Terwijl ze eens diep ademhaalde, deed ze haar ogen open.

Michael stond nu vlak bij haar, in een strak gesneden blauw pak, zijn lange haar netjes in een knotje, geen haartje scheef in zijn geitensikje. ‘Wauw,’ zei hij verrast, haar goedkeurend opnemend. ‘Tijdens onze date zag je er heel anders uit.’

Dat was waar. Zoals nu zag ze er nooit uit. Om nog maar te zwijgen over het feit dat hij haar mee uit wandelen had genomen naar Five Lakes, een tocht die aan één stuk door bergopwaarts ging. Eenmaal boven had hij besloten te testen ‘hoe buitenbestendig’ ze was door voor te stellen dat ze naakt zouden gaan zwemmen. Toen ze had geprotesteerd, had hij zich toch uitgekled en was in het water gesprongen. Waarop zij prompt in haar eentje naar beneden gelopen was.

‘Nee, echt,’ fluisterde hij ‘Wáúw.’

Als hij nog één keer wauw zei, zou ze het in haar eentje op een

zuipen zetten. ‘Hoor eens, ik weet niet hoe je me hier hebt weten te vinden, maar ik ben aan het werk, dus –’

‘Ah, daar ben je,’ zei een beeldschone vrouw in een bloedstollende rode jurk met een camera om haar nek en een champagneflûte in haar hand. Haar glimlach was warm en uitnodigend. ‘Hallo, schat.’

Tae zuchtte. ‘Hoi, mam.’

April Holmes schoof de camera opzij zodat ze Tae tegen zich aan kon trekken voor een knuffel. ‘Jurk nummer drie,’ fluisterde ze. ‘Of hij voor je gemaakt is.’

Oké, dus Tae had drie verschillende jurken gehuurd voor vanavond. Lekker belangrijk. Maar bij het zien ervan had haar moeder meteen gezegd dat de eerste twee meer voor vijfenzestigplussers waren. Dus hier stond ze nu, in de derde. Sexyer dan haar lief was tijdens haar werk, maar zo ging dat wanneer jij en je moeder – die maar vijftien jaar ouder was dan jij – een codependente relatie hadden. Dan deed je domme dingen om de lieve vrede te bewaren.

‘Wacht eens,’ zei Michael, en hij keek van de een naar de ander alsof hij de loterij had gewonnen. ‘Jullie zijn... moeder en dochter? Zussen zou kunnen, maar moeder en dochter... nee, echt niet.’

April lachte verrukt.

Tae, die die opmerking over zussen al duizend, nee, een miljoen, triljoen keer gehoord had, rolde slechts met haar ogen. Jaja, blabla, met hun lengte van één meter zeventig en donkerbruine schouderlange haar leken ze inderdaad als twee druppels water op elkaar. Verder hadden ze allebei bruine ogen, al waren die van April donkerbruin en lachten ze altijd, terwijl die van Tae lichtbruin waren en meestal niet glimlachten.

‘Tae, je ziet er fantastisch uit vanavond,’ fluisterde April. ‘Vind je ook niet, Michael?’

En jawel, daar had je het al. Haar moeder was aan het koppelen, als onderdeel van haar plan om een betere moeder te zijn. ‘Mam, Michael en ik hebben al besloten dat we niet bij elkaar passen.’

Michael knikte instemmend. ‘Omdat jij geremd bent en niet weet hoe je je moet laten gaan. Dat verstoort mijn aura.’

Tae keek naar haar moeder. ‘Ik verstoort zijn aura.’

‘Wauw,’ zei Michael bij het horen van haar sarcastische toon.

Tae nam het champagneglas uit haar moeders hand en nam een slok.

‘Maar even voor de goede orde: het is wel waar,’ zei hij tegen haar moeder. ‘Het klikte niet. Maar jij en ik, April...’ Zijn glimlach werd warmer en was nu eigenlijk best wel charmant. ‘Tussen ons klikt het wel.’

Tae lachte, maar de lach bleef in haar keel steken toen ze de serieuze uitdrukking op Michaels gezicht zag. ‘Ho, even. Dus nu wil je met mijn moeder daten?’

‘Tot twee minuten geleden had ik geen idee dat ze jouw moeder was.’ Hij gaf April een knipoog. ‘Leuk om kennis met u te maken, Mrs Robinson. U bent oogverblindend, trouwens.’

‘O...’ Vriendelijk lachte April naar hem. ‘Wat lief?’ Toen wendde ze om naar Tae. ‘Lieverd, het spijt me, toen ik met hem afsprak om na de feestelijkheden nog een afzakkertje te halen, had ik geen idee dat hij dezelfde Michael was als de Michael met wie jij laatst een date had.’

Tae verslikte zich zowat in de champagne. ‘Wat, heb je een date met hem?’

April lachte naar Michael. ‘Zou je ons even alleen willen laten?’ Toen hij wegliep, zuchtte ze. ‘Het spijt me echt; ik had geen idee. En je tic is er weer.’

Tae drukte haar vinger tegen haar oog. ‘Zo gaat dat als jij eigen initiatieven neemt en ons allebei opgeeft voor dezelfde datingsite.’

‘Ik heb er iets voor.’ April zocht in haar tas en haalde een butterscotchsnoepje tevoorschijn. ‘Alsjeblieft. Je lievelings-smaak.’

Ondanks zichzelf schoot Tae in de lach. ‘Mam, dat werkte alleen maar toen ik nog klein was.’

April pakte het snoepje terug en deed het in haar mond. ‘Ik vind het zo vervelend. Ik ben twee dagen geleden met Michael uit geweest, en jij kwam nooit ter sprake. Niet één keer. Vanavond zouden we samen ergens nog een toetje gaan eten en langs het meer gaan wandelen.’

‘Wees gewaarschuwd, hij mag graag skinnydippen.’

‘O, jee.’ Haar moeder zuchtte. ‘Laten we afspreken dat we hem allebei van ons lijstje schrappen. Eerlijk gezegd is hij een beetje zelfingenomen, maar ik ben met hem uitgegaan omdat we gezworen hadden dat jij weer de markt op zou gaan en ik je dat niet in je eentje wilde laten doen.’

Weer schoot Tae in de lach. ‘Wat een zelfopoffering weer, moeder.’

‘Hou dat maar voor ogen.’ April haalde diep adem. ‘Nou, dan zal ik hem lief gaan afpoeieren.’ Ze wuifde zich koelte toe. ‘Kijk mij nou, ik heb klotsende oksels. Meestal ben ik degene die gedumpt wordt.’

‘Mam,’ zei Tae zachtjes, want tot haar verdriet was dat waar. Het liefdesleven van April ging niet over rozen, en dat was nog zachtjes uitgedrukt. Maar zo ging dat wanneer je jezelf moest opvoeden zonder iemand die grenzen voor je stelde; je maakte een heleboel fouten. De mannen op wie April was gevallen waren heus niet slecht, alleen maar lui en zonder enige ambitie, waardoor ze vaak op Aprils zak teerden.

Wat Tae betrof... Ze was getuige geweest van elke fout die haar moeder gemaakt had en had er vaak ook last van gehad. Haar kijk op liefde was gevormd door wat ze gezien had. Al jong was ze ge-

stopt met verwachtingen koesteren over de liefde. Ook al hoopte ze diep vanbinnen nog steeds dat ware liefde wel bestond.

‘Het geeft niks,’ zei April. ‘Het heeft even geduurd, maar ik geloof dat ik eindelijk weet wat ik waard ben.’

Tae hield haar even stijf vast. ‘Mooi. Want je bent goud waard. En als hij moeilijk begint te doen, sta je er niet alleen voor. Dan sla ik hem lens.’

De verwarde blik op haar moeders gezicht maakte plaats voor eentje vol spijt. ‘Tae, je hoeft niet altijd de stoere chick uit te hangen. Ik ben je moeder en ik weet hoe belangrijk vanavond voor je is. Adrenaline HQ is je eerste grote klant.’

‘Een klant die jij voor me binnen hebt gehaald.’

‘Nee.’ April schudde haar hoofd. ‘Ik ben maar receptioniste. Het enige wat ik gedaan heb, is je aan mijn baas voorstellen. Jij hebt het contract voor deze benefietavond helemaal in je eentje binnengesleept.’

Misschien wel, maar ze moest zich nog wel waarmaken voor het bedrijf dat sporters met een beperking en tijdens missies gewond geraakte soldaten mee de bergen in nam op wintervakantie. Het diner en de veiling van vanavond moest het skiprogramma van volgende winter bekostigen. Ze had ook voorgesteld om kwetsbare jongeren hier uit de buurt in het programma op te nemen, en Jake Copeland, de eigenaar van AHQ, was er meteen voor in geweest. Als het goed ging vanavond, kon een deel van het geld besteed worden aan beurzen voor zulke jongeren. Maar er waren niet zoveel mensen gekomen als ze had gehoopt.

‘Je staat weer te stressen,’ zei April, terwijl ze Tae zachtjes een duwtje met haar schouder gaf zodat die niet weer in haar hoofd de gasten ging tellen.

‘Het is een manier van leven.’ Misschien waren er honderd man, de helft van waarop ze gehoopt had.

‘We moeten ons echt weer even verdiepen in ademhalings- en yogaoefeningen.’

Dat zou niet helpen. Het enige wat Tae kon helpen, was dat vanavond een doorslaand succes werd. Succes betekende zekerheid, veiligheid en stabiliteit – haar levensdoelen – zodat noch zij, noch haar moeder ooit weer twee of drie banen tegelijk hoefden te hebben.

April legde haar handen op Taes schouders en draaide haar langzaam in de rondte. Er lichtte een bliksemflits op, waardoor de verlichting een paar seconden haperde. Maar iemand die geboren en getogen was in Tahoe keek niet op van de grillen van Moeder Natuur.

‘Kijk eens goed,’ zei April. ‘Wat zie je?’

Oké, de locatie was fantastisch. ‘We komen een heleboel mensen tekort.’

‘Dat komt door die plotselinge storm, niet door jou.’ Even rammelde haar moeder haar door elkaar. ‘Wat zie je nog meer?’

Tae keek om zich heen. ‘Nou, Michael heeft óf een epileptische aanval, óf hij staat naar je te knipogen.’

‘Let maar niet op hem. De mensen hebben het ontzettend naar hun zin, Tae, en ik heb er foto’s van. Kijk maar.’ Ze zette haar camera aan en scrolde langs een aantal fantastische foto’s.

In haar drieënveertig jaar was haar moeder heel veel dingen geweest: tienermoeder, schoonmaakster, serveerster, nanny, en nu receptioniste, maar haar hart had altijd bij de fotografie gelegen. Als bijbaantje had ze baby- en kinderfoto’s voor vrienden en burens gemaakt. Haar echte passie was echter landschapsfotografie.

Wat zou ze bereikt hebben als ze geen kind had gekregen terwijl ze zelf nog een kind was, vroeg Tae zich af. ‘Ze zijn geweldig, mam.’

‘Ik had een mooie achtergrond.’

Dat was waar. Het hotel stond op een heuvel en had uitzicht op het adembenemend mooie Lake Tahoe, dat nu dankzij een nieuwe bliksemflits een paar seconden in volle glorie oplichtte. De veiling had plaatsgevonden in de ruime lobby met ramen van vloer tot plafond, die verlicht waren met eindeloos lange snoeren met twinkelende kerstlichtjes. Er liepen mensen rond in cocktailjurken en dure pakken, die inderdaad aan het praten en lachen waren. Het was allemaal zo mooi dat het wel een filmset leek. Maar hadden ze genoeg geld opgehaald met de veiling? Jake zat op dit moment alles op te tellen, dus Tae kon alleen maar hopen.

‘Lach eens,’ zei April. ‘Je weet het toch: je kunt alles faken met een glimlach.’

Tae grijnsde haar tanden bloot, waar haar moeder erg om moest lachen. ‘Goed zo. Als je me nu even wilt excuseren, ik moet iemand de bons geven.’

Tae pakte haar moeders hand. ‘Alleen als je dat wilt. Hoe vaak... klikt het nou met iemand?’

April grinnikte snuivend. ‘Ik wil geen klik met iemand die niet ziet wat een prachtige, leuke en unieke vrouw mijn dochter is, of je hem nu leuk vond of niet.’

Er ging een warme gloed door Tae heen, maar ze moest ook lachen. ‘Wanneer je het woord “uniek” in de mond neemt, weet ik dat je overdrijft.’

‘Het is waar!’ April trok Tae naar zich toe voor een snelle knuffel. Toen liep ze weg, zich niet bewust van de hoofden die zich naar haar omdraaiden.

Tae haalde eens diep adem en blies hem langzaam uit, onderwijl in een cirkel ronddraaiend. Je kon veel van haar moeder zeggen, meestal goede dingen, maar ze was ook een onverbetere-lijke optimist. In hun gezinnetje van twee was Tae de realist. Altijd geweest.

Boven haar hoofd gingen de lichten uit, op de kerstlichtjes na. De muziek werd langzamer, en de mensen op de dansvloer volgden. Een man en een jong meisje, waarschijnlijk zijn dochter, liepen de dansvloer op. Het meisje was een jaar of acht, en er ging een steek door Taes hart. Natuurlijk had ze wel eerder vaders en dochters samen zien lachen, maar omdat ze het zelf nooit meegemaakt had, kreeg ze altijd het gevoel dat ze iets gemist had.

‘Lief, hè?’

Toen ze omkeek, zag ze een oudere man glimlachend naar het tweetal kijken. ‘Ik weet dat mannen het eigenlijk niet mogen toegeven,’ zei hij, ‘maar elke keer dat ik een vader en dochter zo samen zie, schiet ik vol.’

Zij ook, maar waarschijnlijk om een heel andere reden dan hij dacht.

‘Ik weet nog dat ik met mijn eigen dochter danste toen ze zo oud was,’ zei hij weemoedig. ‘Het is een van mijn dierbaarste herinneringen.’ Hij zuchtte. ‘Heb jij ooit met je vader gedanst?’

Verrast door zo’n intieme vraag keek ze hem aan. ‘Mijn vader is overleden toen ik nog een baby was.’

Nu keek hij verrast. ‘Och, nee, dat kan toch niet.’

‘Pardon?’

‘Jij bent toch Tae?’ Hij wees naar haar naamplaatje, waar alleen haar voornaam op stond. Zo had ze het wat informeler willen maken en gehoopt dat mensen gemakkelijker met elkaar aan de praat zouden raken. ‘Ik ben Carl Schwartz. Mijn kleinzoon Denny heeft spina bifida en gaat altijd mee met de skidagen van AHQ. Wanneer ik in Tahoe ben, ga ik ook altijd mee.’

Tae knikte even, want ze begreep niet wat dat met haar vader te maken had. ‘Aangenaam kennis met u te maken,’ zei ze beleefd.

‘Ik heb je vader gekend. Nou ja, vaag. Hij was met mijn zoon

Scott bevriend toen ze nog pubers waren. Een paar jaar geleden vertelde Scott dat hij hem tegen was gekomen.’

Tae verstrakte. Dit kon niet waar zijn. ‘Hij is in het buitenland overleden.’

De man fronste. ‘We hebben het toch over AJ Strickland, hè?’

Omdat ze die naam nooit eerder had gehoord, voelde ze enige opluchting. ‘Nee, zo heet mijn vader niet.’

‘O.’ Het leek hem erg te verbazen. ‘Dan haal ik zeker twee dingen door elkaar. We wisten allemaal dat AJ een dochter had die Tae heette, dus toen ik jouw naam zag, ging ik ervan uit...’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Tja, we weten allemaal hoe het gaat als je zomaar dingen veronderstelt. Mijn oprechte excuses.’

Terwijl haar hart vreemd tekeering, deed Tae een stap naar achteren. ‘Geeft niks.’ Ze keek om zich heen om te zien of ze haar moeder ook kon vinden en zag dat die verderop duidelijk bezig was om Michael lief en beleefd de deur te wijzen. Dat was typisch haar moeder. Lief. Beleefd. Goed van vertrouwen... Niemand stond zo open voor anderen als zij, en dat betekende dat ze bijna alles geloofde wat haar verteld werd.

Tae niet. Nooit. Ze draaide zich weer om naar Mr Schwartz om hem een van de vele honderden vragen die door haar hoofd speelden te stellen, maar... hij stond er niet meer. ‘Krijg nou...’ Ze keek om zich heen, maar hij was nergens te bekennen. Het was alsof hij nooit bestaan had. Omdat ze frisse lucht nodig had, liep ze naar de glazen deuren. Halverwege ging haar telefoon. Normaal had ze hem naar de voicemail laten gaan, maar het was haar klant Jake.

Er bestond ook nog een andere connectie tussen hen, maar daar wist hij niets van. En als het aan haar lag, bleef dat ook zo.

‘Hoi,’ zei hij. ‘Alles goed?’

‘Ja.’ Ze draaide zich om om de lobby rond te kijken en zag hem in zijn rolstoel bij de fontein zitten, indrukwekkend en knap

als altijd. Naast hem zat zijn hond Grub, een belachelijk schattige vuilnisbak uit het asiel die sprekend op Sulley uit de film *Monsters, Inc.* leek. Nou ja, behalve dan dat hij roodbruin was in plaats van turkoois met paarse stippen.

‘Die eikel met wie je vorige week bent uit geweest is hier ook,’ zei Jake. ‘Zeg niet dat je de natuurliefhebber nog een kans geeft.’

Ze had wel geweten dat ze er spijt van zou krijgen dat ze Jake en zijn vriendin Carolyn had verteld over die rampzalige lunchdate vorige week. ‘Nou, eigenlijk is hij vanavond mijn moeders date.’

Zelfs van deze afstand, zo’n dertig meter, zag ze hem even glimlachen. ‘Oei. Awkward.’

Ze rolde met haar ogen. ‘Goh, dank je, dat was me nog niet opgevallen.’

Hij gniffelde, en ze was blij dat er iets te lachen viel voor hem, maar... ‘Ik vind het heel erg dat het zo slecht ging vanavond, Jake.’

‘Waar heb je het over? Je hebt iets geweldigs neergezet. Grub vond de hapjes heerlijk.’

‘Maar de helft van de genodigden is komen opdagen. Het is een ramp.’

‘Nee,’ zei hij. ‘Als ik het had georganiseerd, was het een ramp geweest, en dat was het niet. Door de storm is een aantal mensen thuisgebleven, maar iedereen die wel gekomen is, heeft flink de portemonnee getrokken. Maar daar gaat het vanavond niet echt om.’

‘O, nee?’

‘Nee,’ zei hij. ‘Waar het om draait, is dat we met de families praten, hun verhalen horen en contacten leggen. Dat we laten zien dat we er ook voor ze zijn op het emotionele vlak.’

Tae zuchtte.

‘Wat?’

‘Ik probeer te snappen waarom je me ingehuurd hebt. Ik ben nou niet direct het toegankelijkste type.’

Jake had bij de Special Forces van het leger gezeten. Daarna had hij een groot reisbureau in San Francisco gehad dat bootreizen organiseerde, en daarna was hij naar Tahoe verhuisd en Adrenaline HQ begonnen. Hij was ongelooflijk stoer en lachte niet vaak, maar nu wel. Kennelijk was hij het helemaal met haar eens. ‘Hoor eens,’ zei hij. ‘Je bent de dochter van April, dus ik weet dat je ergens diep, heel, heel, heel diep vanbinnen dezelfde compassie en hetzelfde warme hart moet hebben als zij. Je bent een enorme aanwinst voor Adrenaline HQ. Ga nou maar naar huis.’

‘Maar er moet nog worden opgeruimd –’

‘Dat doen mijn mensen wel; dat is niet jouw probleem. Fijne avond verder, Tae.’

Omdat ze een gegeven paard niet in de bek wilde kijken, bestelde ze een Uber en liep naar buiten. Voor het eerst deze avond zat het haar mee. Over twee minuten zou er een auto komen.

Die tijd had ze ook nodig om zonder haar enkels te breken vanwege die belachelijke schoenen de trap af te dalen en via de chique parkeerplaats naar de straat te lopen. Ze kon niet wachten tot ze deze jurk kon uittrekken en zich in haar lekkere pyjama kon hijsen. Dan zou ze een glaasje wijn inschenken en een heerlijke baggervette kaastosti maken. Ze stuurde haar moeder snel nog een berichtje: Pas op jezelf en vergeet niet dat je koets om middernacht weer in een pompoen verandert. Toen keek ze op om te zien waar ze liep.

Verdorie. Een meter verderop stond Michael.

Vol walging schudde hij zijn hoofd. ‘Ze móést mij dumpen van jou.’

O, jippie, ze gingen erover praten. ‘Van mij moet ze helemaal niks.’

‘Uit dat halve afspraakje dat wij hadden, begreep ik al dat je koud en harteloos was,’ zei hij. ‘Maar ik had niet gedacht dat je zo jaloers en wraakzuchtig zou zijn. Ik heb echt mijn best gedaan om je leuk te vinden, Tae. Vat het niet persoonlijk op dat dat niet lukte.’

Ze deed haar mond al open om iets te zeggen, maar nee, dat was de moeite niet waard. Toen ze een auto langs de stoep zag stoppen die dezelfde kleur had als de Uber die ze net besteld had, wipte ze er dankbaar in, nog voordat hij helemaal stilstond. Terwijl ze haar gordel omdeed, legde ze haar hoofd achterover en deed haar ogen dicht. ‘Zware avond gehad, dus trap hem op zijn staart.’

De auto kwam niet in beweging.

‘Eh... het is het rechterpedaal.’

‘Dit is geen Uber,’ zei de man achter het stuur.

Natuurlijk niet. Nou, niemand kon zeggen dat ze er niet altijd alles uit haalde wat erin zat. Zelfs uit een rotavond.

Hoofdstuk 2

Riggs Copeland zat in zijn huurauto voor het chique hotel. Dit was heel ver uit zijn comfortzone, en aangezien zijn comfortzone in oorlogsgebied lag, wilde dat nogal wat zeggen. In elk geval was hij er, zoals zijn broer Jake hem gevraagd slash bevolen had. Hij was er alleen niet bij. Bovendien was hij te laat, twee uur maar liefst, en hij hoopte dat hij het hele gebeuren ‘per ongeluk’ gemist had. Ja, hij was een vennoot in Adrenaline HQ, maar wel een stille, en degene die er niet van hield om met mensen aan te pappen. Of wat dan ook met mensen.

Maar nu was er net een of andere mooie meid over de gladde stoep aan komen rennen en achter in zijn auto gestapt, in de veronderstelling dat hij haar Uber was.

In de nachtlucht hing een ijzige mist – ongebruikelijk voor juni – die alles op zijn weg omhulde, ook de vrouw die het zich gemakkelijk had gemaakt op zijn achterbank. Ze leek net een engel in haar glinsterende zilverkleurige blote jurk en bijpassende schoenen die leken te spotten met de zwaartekracht.

Ze had hem opgedragen ‘hem op zijn staart te trappen’, maar aangezien hij nog maar net het leger uit was en niemand bevelen meer op hoefde te volgen, trapte hij niet meteen ‘het rechterpedaal’ in. In plaats daarvan draaide hij zich om om eens goed van leer te trekken, maar de woorden bleven hem in zijn keel steken toen hij zag wie het was.

‘Weet je wat? Laat maar,’ zei zijn schim uit het verleden zonder ook maar even van haar telefoon op te kijken.